

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΣ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ

Λύκος λιμώτων περιήει ζητών τροφήν. Γενόμενος δέ τινα τόπον ήκουσε παιδίον κλαιόντος και γραός λεγούσης αυτό: “Παῦσαι τοῦ κλαίειν” εἰ δέ μή, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τὸ λύκῳ” Οἰόμενος δὴ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν.

Ὡς δ’ ἔσπερα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραός κολακευούσης τὸ παιδίον και λεγούσης αὐτῷ: “ Ἐάν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὃ τέκνον, αὐτόν.” Ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος ἐπορεύετο λέγων: “ Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δέ πράττουσιν.”

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἴτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὁμοία.

Ἐνας πεινασμένος λύκος τριγύριζε ἀναζητώντας τροφή. Ὅταν βρέθηκε σε κάποιον τόπο, ἀκούσε να κλαίει ἓνα παιδάκι και μια γριά (γραῦς) να του λέει: “ Πάψε να κλαις αλλιῶς τώρα αμέσως θα σε δώσω στο λύκο.” Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ λύκος φαντάστηκε ὅτι ἡ γριά μιλάει ἀληθινά, στεκόταν και περιμένε για πολλή ὥρα. Ὅταν ἔφτασε το βράδυ ἀκούσε πάλι τῇ γριά να κολακεύει το παιδάκι και να του λέει: “ Ἀν ἔρθει ἐδῶ ὁ λύκος θα τον σκοτώσουμε, παιδί μου”. Ὅταν ἀκούσε αὐτὰ ὁ λύκος προχώρησε λέγοντας: “ Σ’ αὐτὸ το ἀγροτόσπιτο ἄλλα λέν και ἄλλα κάνουν”.

Ἡ διήγηση ἀναφέρεται σε ἀνθρώπους που τα ἔργα τους δεν εἶναι ὁμοια με τα λόγια τους. (Ἐκδ. ΖΗΤΡΟΣ)

Ἐπελέξαμεν τὸν μῦθον αὐτόν τοῦ Αἰσώπου, λόγω τοῦ ὅτι προσεγγίζει τρόπον τινὰ τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ ἀπορρίπτωμεν τὸ ἀνωτέρω συμπέρασμα του μῦθου.

Ἡ γριά συμβολικῶς περιέχει ὅλην τὴν σοφίαν, γνωρίζει και ἔχει βιώσει γεγονότα τοῦ παρελθόντος. Εἰς τὴν οἰκογένειαν πάντοτε ἡ γνώμη τῶν παλαιότερων ἦτο σεβαστή. Ἡ γριά ἐκφράζει τὴν παράδοσιν, τὴν οἰκογένειαν, τὴν πολιτείαν, ὅπου οἱ κανόνες, ἡ τάξις και ἡ ὀργάνωσις κυριαρχοῦν.

Τὸ ὅμοιον και εἰς μίαν εὐνομιουμένην πολιτείαν. Οἱ νόμοι και αἱ παραδόσεις ἐξασφαλίζουν τὴν εὐημερίαν τῆς κοινωνίας και τροφοδοτοῦν μὲ γνώσιν και ἀρχὰς τοὺς νεωτέρους συμφώνως πρὸς τὰς ἰδιαιτεροτήτας και τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῶν πολιτῶν. Οἱ θεσμοὶ τῆς πολιτείας χαίρουσιν τὸν σεβασμὸν τῶν πολιτῶν και αὐτοὶ μὲ τὴν σειρά τους πειθαρχοῦν ἀπολαμβάνοντες τὴν παρέχουσαν προστασίαν.

Δι’ αὐτὸ και ἡ γριά προειδοποιεῖ πὼς ἔάν δέν ἀκολουθηθοῦν τὰ δέοντα, ἡ κατάληξις θὰ εἶναι δυσάρεστος.

Οἱ παλαιότεροι διαφυλάσσουν ὅ,τι πολῦτιμον παρέλαβον ἐκ τῶν προγενεστέρων, ἐπιθυμοῦν δέ νὰ τὸ παραδώσουν ἀλώβητον εἰς τοὺς νεωτέρους.

Διὰ τοῦτο και ὁ λύκος δέν εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς οἰκείας. Ὁ λύκος εἶναι ὁ ξένος, ὁ ἐχθρὸς ὁ ὁποῖος καιροφυλακτεῖ νὰ δράσῃ σὲ στιγμή ἀδυναμίας, ἀλλὰ δέν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ καθὸτι ἡ γριά- ὁ ἰσχυρὸς νόμος-ἐπαγρυπνᾷ ὡς φρουρὸς και προφυλάσσει, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, τὰ οἰκεῖα.

Ὁ ξένος, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν δομὴν μιᾶς εὐνομιουμένης πολιτείας ἐπιθυμεῖ νὰ δράσῃ ὡς ἄναρχος, ὡς τυχοδιώκτης, παρακινούμενος ἐκ τῶν ἐνστίκτων και τῶν ἐπιθυμιῶν του, προσδοκᾷ δέ ἄλλότρια ἀγαθὰ διὰ τὰ ὁποῖα οὐδὸλως ἐκοπίασεν. Ἀπληλλαγμένος πάσης ὑποχρέωσης και καθήκοντος, ἐποφθαλμιᾷ και ἐπιζητᾷ τὴν λείαν του, ἔτοιμον. Νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀκόπως. Νὰ οἰκειοποιηθῇ ὅ,τι ἓνας νόμιμος πολίτης ἐδημιούργησεν κατόπιν προσπαθειῶν και ὑποχρεώσεων.

Ἡ παράδοσις, ἡ ὁποῖα τροφοδοτεῖ συνεχῶς τὴν πολιτείαν και τὴν νεολαίαν, ἀποτελεῖ τὴν ἐλπίδαν διὰ νέα ἐξελικτικὰ ἀνοίγματα ἀπαλλασσόμενα ἐκ πάσης μορφῆς εἰσβολῶν. Ὅ,τι νέον γαλουχεῖται διὰ τῆς παραδόσεως, φέρει μῆνυμα ἐλπιδοφόρον διὰ τὸν πολιτισμὸν ἐδραιωμένον εἰς οἰκεῖον χωρὸν, ὅπου ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς πολιτείας καθὼς και ἡ οἰκογένεια συμμετέχουν δι’ ἓν καλλίτερον και ὑγιεῖς μέλλον.

Κάθε ξένος και γενικῶς κάθε ξένον στοιχεῖον εἰς μίαν

κοινωνίαν ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁρὴν και τὸν ρυθμὸν λειτουργίας τῆς πολιτείας, μεταμορφοῦται εἰς ἄγριον θηρίον εἰς ἄρπαγαν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἀπολαμβάνει δικαιοῦματα και ἀγαθὰ δίχως νὰ καταβάλλῃ εἰς αὐτὴν τὰ νόμιμα.

Κάθε ξένο στοιχεῖο, ὅσο και ἂν ὑποκριθῇ και φορέσῃ τὸ ἔνδυμα τοῦ νομίμου, δυσκόλως θὰ ἀκολουθήσῃ τὰς παραδόσεις τὰς ὁποίας κάθε τόπος ἐδημιούργησεν, πολὺ δέ περισσότερον νὰ τὰς ἀποδεχθῇ και νὰ τὰς περιφρουρήσῃ. Μόνον ἀφελεῖς και ἐχθροὶ θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσουν.

Πλεῖστα τοιαῦτα παραδείγματα τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐπιβεβαιώνουν τὴν διαχρονικότητα τοῦ μῦθου.

Ἐἴμεθα μάρτυρες πολλῶν περιστατικῶν, ὅπου εἰς τὴν νοσοῦσαν πολιτείαν μας, πάμπολλα δικαιοῦματα παρεχωρήθησαν εἰς ἄλλοδαπούς εἰς βάρος τῶν γηγενῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ μοχθοῦν και νὰ προσφέρουν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὰ αὐτονομία.

Ὁ λύκος τελικῶς ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του, ὄπτοντας τὴν εὐθύνην εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἐφρόντισεν νὰ ἔχῃ τὰς θύρας κλειστάς!

Ὁ νόμος ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν και τὴν ἀσφάλειαν κάθε τόπου κρατῶντας μακρὰν τὸν ἐσωτερικὸν ἢ ἐξωτερικὸν ἐχθρόν. Ἡ ἀδράνεια και ἡ χαλάρωσις ἐπιφέρουν τὴν καταστροφὴν. Ἀκόμη και ἡ παραμικρὰ ἐνδειξις ἐλπίδος πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἔστω και ὑποτυπώδης, ἀποτελεῖ ἀπειλή, δι’ αὐτὸ και ὁ λύκος καρδοκεῖ.

Εἰς τὸ κοσμογονικὸν ἐπίπεδον ἡ ἐξέλιξις δέν εἶναι ἄναρχος, ἡ πρωταρχικὴ δρᾶσις τοῦ φωτός (λυκ=φως) δέν κάνει ἄλλα. Διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίπεδα ἐπιτρεπτά δημιουργίας ὁποιασδήποτε μορφῆς ζωῆς, ἀναζητᾷ διαρκῶς χωρὶς διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ. Μεταβάλλεται βαθμιαίως και ἐκλεπτύνεται ἀναλόγως τοῦ περιβάλλοντος ὅπου ἀναπτύσσεται και εἰς ἀναλόγους μορφὰς μὲ ἀναλόγους συνθήκας και κανόνες.

Ἐάν ἐπιτραπεῖ και δοθεῖ τροφήν εἰς τὸν λύκον με πλεῖστα ἐπιχειρήματα και δικαιολογίας, ὡς ποικιλοτρόπως καλλιεργεῖται ἢ ἀντίληψις αὐτῇ ἀπὸ διαφόρους φορεῖς και ΜΜΕ, τότε ὑπάρχει κίνδυνος ἀπειλῆς τῆς οἰκογενείας και τῆς πολιτείας, ἐφ’ ὅσον ὁ λύκος θεωρεῖ πὼς οἱ ἰδιοκτητὰ ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν τρέφουν και αὐτὸς δικαιωματικῶς νὰ ἀπομυζᾷ τὰ ὄφελῃ τῶν.

Ὅταν οἱ ἡγῆται μιᾶς χώρας θεωροῦν ὅ,τι ἐξευμενίζουσιν τὸν ἐχθρόν μὲ παροχὴν τροφῆς, πλανῶνται πλάνην οἰκτρῶν.

Ἄς λάβουν ὑπόψιν τὴν ἀπειλήν τῆς γριάς, ἡ ὁποῖα διὰ ἑνὸς ἀπλοῦ ἐκφοβισμοῦ ἠνάγκασεν τὸν λύκον νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπογοητευμένος.

Κάλλιστον εἶναι ὁ κάθε λύκος νὰ διαβῇ εἰς τὴν κοινωνίαν πού τοῦ ἀρμόζει και νὰ δραστηριοποιεῖται ἀναλόγως.

(Κείμενο Περασέας Π.Α)

